

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχολήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ημών υπηρέσιας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ετησίως	δρ. 8,—	Εξωτερικού :	Ετησίως	φρ. 10,—
Εξαμήνιος	4,50	Εξωτερικού :	Εξαμήνιος	5,50
Τριμήνιος	2,50	Τριμήνιος	Τριμήνιος	3,—

Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκαστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διά τών Πρακτόρων, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
τιμώνται έκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Όδός Εβριπίδου άρ. 38, παρά τὸ Βαρθολομαίου

Περίοδος Β'—Τόμος 21ος

Έν Αθήναις, 22 Νοεμβρίου 1914

Έτος 36ον.—Άριθ. 51

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ (Συνέχεια—Ίδε σελ. 360)

Δεν είχαν κυτπήση ακόμη τα μεσάνυχτα, όταν ήκουσεν εις τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς λίμνης, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σαίν-Γιρασιέν, τὸν κρότον ἐνὸς αὐτοκινήτου.

Ἡ καρδιά του ἐκτύπησε: Ὁ αἴμα ἦτο βέβαια, ἐσυλλογίσθη, ἡ συμμορία τῶν κακούργων, ποῦ ἤρχετο νὰ δολοφονήσῃ τὴν πλουσίαν γεροντοκόρην. Διότι τὸ αὐτοκίνητον ἐστραμμάτησεν ἐξαφνα ἐκεῖ, μέσα στὰ χωράφια.

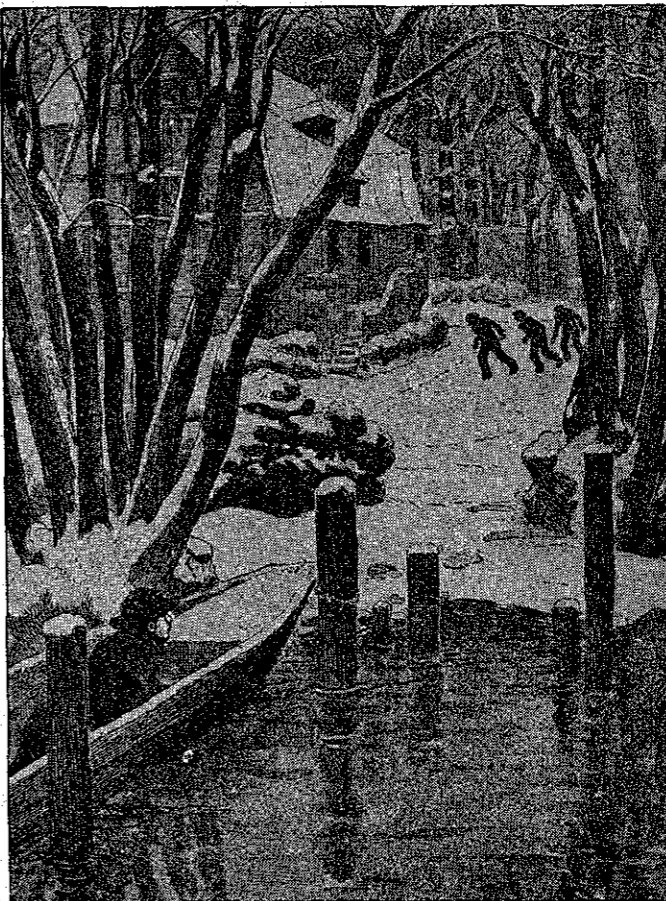
Πόσοι νὰ ἦσαν ἀρὰ γε; Αὐτὸ ἐνδιέφερε προπάντων τὸν ἀστυνομικόν, διότι ὅλον τὸ σκεδῖόν του ἐδασίζετο ἐπὶ τοῦ περιωρισμένου ἀριθμοῦ τῶν κακούργων. Πόσοι νὰ ἦσαν . . .

Ἐπερίμενον ὡς μισὴν ὥραν. Ἡ ἀνυπομονή του μετεβλήθη εἰς ἀγωνίαν. Ἐπιτέλους! Εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι μέτρων ἀπὸ τὴν κρύπτην του, πλησίον τῆς βίλλας, ἤκουσε κρότον. Ἦσαν αὐτοί!

Ὁ Πλόκ, ὁ Γατομύτης καὶ ὁ Λαίλαψ εἶχον τῶντον εἰσχωρήσῃ εἰς τὸν κοιτῶνα ἐκεῖνον, ὅπου ἐνόμιζαν ὅτι ἡ δεσποινὴς Ντερικὴ θὰ εὐρίσκατο εἰς τὸ βαρὺ πᾶντοθε πρωτοῦνι.

Ὁ Πλόκ ἀναπτει τὸ ἡλεκτρικόν του φαναράκι καὶ διευθύνει τὸ φῶς κατὰ τὸ κρεβάτι.

Οἱ τρεῖς κακούργοι βλέπουν τότε τὴν γραϊάν ἐξυπνήν, μετὰ τὰ μάτια δ'ἀνοικτα, γουρλωμένα, καὶ μετὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου ἐκφράζοντα ἀγωνίαν.

Ὁ Έρβελιν, μέσα εἰς τὴν βαρκούλαν του, ἔτρεμεν ἀπὸ ἀγωνίαν. . . (Σελ. 365, στ. γ')

ΤΟ 370Ν ΕΤΟΣ

Ἀπὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1914, ἡ Διάπλασις τῶν Παιδῶν εἰσέρχεται εἰς τὸ 370ν αὐτῆς ἔτος.

Οἱ συνδρομηταὶ μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη ἢ λήξει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται Ν' ἈΝΑΝΩΣΟΥΝ ἑγκαίρως, καὶ εἰ δυνατόν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν μεγάλης ἀνυπαρξίας ἐγγράφων κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφομένοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των, ἐτησίαν ἢ ἐξαμηνίαν, ἀπὸ σήμερον ἕως τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ΕΞΑΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ τῆς πρώτης ἐβδομάδος τοῦ προσεχούς Δεκεμβρίου. καθ' ἣν ὁ κληρωθὸς ὁμοίως, εἰς ἄλλους, θὰ κερδίσῃ ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐλπίδα κέρδους 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1915 θὰ γίνωνται ἈΛΛΗ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ Δόρων ποιμῶν, ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, εἰς ἑκάστην τῶν ὁποίων, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὸ 46ον φύλλον, σελ. 330, θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγκαίρως προπληρώσαντες τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1915. Τὰ δῶρα διὰ τοὺς 50 κερδίζοντες ἀοιδμ. τοῦ ἑκάστης τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θὰ εἶνε ὅμοια μετὰ τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ἔ. ἔ. ἢ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 47ον φύλλον.

Ἐντὸς τούτων, οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των ἢ ἐγγραφομένοι νέοι μετὰ τῆς 30 Νοεμβρίου ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπαφελήθουν τοῦ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥ, περὶ οὗ ἴδε ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλάδιῳ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μετὰ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στιγμῶν λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτά 5 μόνον μετὰ παχέα στοιχεία τὸ διπλάσιον, καὶ μετὰ κεφαλαία τὸ τετράσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ δηλωτέρας τῶν 15 πληθύνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ὅσοι καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαία ἢ παχέα ἢ ἀπλά στοιχεία τῶν 8 στιγμῶν, υπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἀπλά.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντικειμένου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.

—[IIA]— [III]

Κῆμα, Ἡρώα τοῦ 1913, Θέμε Βανιώτη, διέχεσθε ἀνταλλαγὴν μαζί μου;— Διευθύνσις: Δαφνολάδα, Καλλιθέαν, Ἀθήνας.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 47ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ίδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 353)

ΑΘΗΝΩΝ: Μαγευμένο Ρόδον, Γ. Α. Κοκκιώτης, Θεόδ. Ζουμπός.
ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανίνης.
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Κωνστ. Γ. Σταυρόπουλος.
ΑΡΓΟΥΣ: Ἀγῆσ. Χρ. Λύδας, Βρασ. Χρ. Λύδας.
ΒΕΡΟΙΑΣ: Κυματοβόλος Ποσειδῶν.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Στυλ. Α. Καμπυλιώτης, Τάνης Γαϊδάς.
ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφνοστεφῆς Βασιλεῖς.
ΠΑΤΡΩΝ: Μαντίνα Παλαγιαννοπούλου Πατρινοῦ Ναυτοπούλου, Γλαῦκος Ὁ Πατριεῖς, Αἰλ. Γ. Κυριακοπούλου (41. 47).
ΠΥΡΓΟΥ: Γεωρ. Ν. Παπαμιχαλάπουλος.
ΣΥΡΟΥ: Σπ. ε. Ι. Κολοκοῖτης, Γεωρ. Κ. Πολιτῆς.
ΥΔΡΑΣ: Φρουρὸς τῆς Ἐπιταλοφου.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γεωρ. Ν. Σφακιανός.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόνων τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθη ὃ ἐν Σέφῳ ΣΠΥΡΙΑΩΝ Ι. ΚΟΛΟΚΟΥΡΗΣ, ὃ ὁποῖος ἐνεργῶς διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.]

τὰ ζητηθέντα· δὲν ἔγω πολλοὺς· ἐσὶ δὲ τοὺς κάμης; Κῆμα τοῦ Ἰονίου (ἔστειλα) Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν (ἔλαβα καὶ τὴν εἰμὲν ἐν τάξει· εὐχαριστῶ). Ἐνδοξὸν Σοῦλι (εὐχαριστῶ) γάρτην καὶ ἀπόδειξιν ἔστειλα; Ἀγγελικὴν Μπ. (τὸ ψευδώνυμον) θὰ σοῦ ἐγγριθῆ εἰς τὸ ἰον φύλλον χαίρω πολὺ πὺ θὰ λαμβάνης μέρος εἰς ἔλα· καὶ ἄμα ἐκάλῃς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔλα νὰ σὲ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς; Γ' Ἰαννάκη Παι. (ἐλήφθησαν, εὐχαριστῶ γάρτην ἔστειλα) Γ. Κ. Κοί. (δὲν ἀρεῖ αὐτῆ· ἢ δὴλωσις; πρέπει νὰ σημειώνης τὴν ἡλικίαν σου εἰς β, τι μοῦ στέλλεις διὰ διαγωνισμὸν) Ν. Ι. Κοκκ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἐπατήν τοῦ Ὁραίου (ἔχει καλῶς) Ἀγγλὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ (ἔλαβα εὐχαριστῶ) Διλλικῶν (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· βραβεῖον ἔστειλα) Ὁνειροπόλον τῆς Δόξης (ἐνεόργησε λοιπὸν ὅσον ἠμπορεῖς· ὃ κ. Π. σοῦ ἀπήνησεν ἰδιαιτέρως) Τρελλῆν Ναυτοπούλαν (τί δυστύχημα! σήμερον, ὡς βλέπεις, γράφω γάρτην ἔστειλα κ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεοργείας) Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου (οὔτε ὅταν κατὰγγέλλωνται· δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμω τίποτε· θὰ μοῦ ἔλεγεαν: διατὶ πιστεύεις τὸν Α ἢ τὸν Β; καὶ ὄχι ἐμὰς τοὺς ἴδιους; καὶ τότε θὰ ἤθελα βεβαιωτικὰ, καὶ τρέχα γύρω!) Πρωγκλιπῶσιν τῶν Διλλικῶν, Δαφνοστεφῆ Βασιλεῖα κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10ην Νοεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεικνύονται μέχρι τῆς 18ης Ἰανουαρίου.

520. Δεξιόγραφος

Τὸν κλεινότερον Ρωμαίων Μ' ἄνη ὤρατα ἂν στολίσῃς. Τῆς Μικρῆς Ἀσίας πόλιν Ἰ γνωστοτάτην θάνακστήσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δὸν Κιχάτου

521. Συλλαβόγραφος

Κάποιος υἱὸς τοῦ Ἰακώβ Με ἔτρεμεν συννώθη. Κ' εἰ; τῶν μεγίστων ποιητῶν Τοῦ κόσμου ἐφανερῶθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σουλφίος

522. Στοιχειοτονογράφος

Ἐνὸς μεγάλου ποταμοῦ Τὸν τόνον ἂν κινήσῃς. Κ' ἐναῖ φωνὴν προσθέσῃς. Ρωμαίων αὐτοκράτορα Ποῦ ἔτρεμεν ἢ Κτίσις. Εὐθὺς θάποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐπιδοφόρου Κυανολεῖκου

523. Αἶνιγμα

Κτίριον μέγα τὸ οὐδέτερόν μου Κοινὸν ἐστὶ ἄστυ τῆς Παλλάδος. Ἄν λάθῃς δὲ τὸν πληθυντικόν μου, Πόλιν θὰ κάμῃς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τοῦ 1913

524. Ἀστήρ

* * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἱματοβέκτου Κύπρου

525. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαία γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξων ἀποτελοῦν ἀρχαίαν γνωστοτάτην βασίλοπαιδα:

1. Στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων. 2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3. Στρατηγὸς Ἀθηναίος. 4. Ἀρχαῖος ἰατρός. 5. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6. Ζῶον φορητόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρικυρίας

526. Ἐπιγραφὴ

Υ Ρ Ψ Ο Α Ο Χ
Ο Ρ Ο Φ Ι Ψ Ρ
Ι Κ Β Σ Φ Η Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δουσαμένου Ρήνου

527. Φωνηεντόλιπον

Θρον - χρ - τλ - ρν - στ - μν

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτικὸν τῆς Λέσβου

528. Γρίφος

NP	+	1	1
0	+	1	1

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Σ. Κουτσουβέλη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου. 35.

370. Μύκονος (μῖ, κῶνος).— 371. Στίος. Τίτος.— 372-374. 1, Ἡ Ἀγκυρα. 2, Ἡ Ἀντιγόνη. 3. Ὁ Ἰσθμὸς τοῦ Κοῦ.

375. Γ Α Δ Η	376. Α	Θ	Ι
Α Ι Α Σ	Α	Ε	Ρ
Α Α Μ Α	Α	Ο	Ι
Η Σ Α Υ	Σ	Η	Κ Ο Σ

377. ΣΟΥΘΙΑ (ὁδός, υἱός, ἡδύς, δάσος, λού, Ἀσία).— 378. ΝΑΝΟΣ-ΣΑΝΟΣ (Νότος, τάλαι, Δάθος, πόντος, Σάμος).— 379. Ζῆ γῆτρα, ζῆ φίλα.— 380. Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ (Τὰ ἐν τ- κώμῃ ἐν δήμῳ).

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 9 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23) πρὸς φρ. 1 ἑκάστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,10 διὰ τὸ ἔσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ ἔξωτ.

Τόμοι 10 οἱ ἐξῆς: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηρηλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894-1913

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδειος φρ. 3—Χρυσόδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. Ἄδειος 3,50, χρυσόδ. 6,50 Διὰ τὸ ἔξωτ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἑκάστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν: Ἄδειος φρ. 7—Χρυσόδ. φρ. 10

Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1913, ὧν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδειος φρ. 8—Χρυσόδ. φρ. 10.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΕΥΖΩΝΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΑΣ έλεγα την άλλην φοράν, ότι με όλον τόν θαυμασμόν που αίθανόμθα διά

τους Γερμανούς, ή άγάπη μας πρέπει να είναι, και είναι, διά τους Γάλλους. Ο μεγάλος όμως και φοβερός αυτός πόλεμος έκαμα τελευταίως να αναθεωρηθή εύτως είπειν ή θαυμασμός μας όχι μόνον προς τους Γερμανούς, αλλά εν γένει προς τους Ευρωπαίους. Ο κόσμος που τους επίστευε τόσο πολιτισμένους, απεγοητεύθη πολύ από τας βαρβαρότητας που διέπραξαν και διαπράττουν. Έβλεπιο μάλιστα οι Γερμανοί τή παραξήλωσαν. Τίποτε δεν εσθάθησαν εις την όρμήν των. Από την αούδετερότητα του μικρού αλλά ήρωϊκού Βελγίου, τή όποϊον κατέστρεφαν σχεδόν από άκρου εις άκρον, μέχρι της Μητροπόλεως των Ρερών, της αρχαίας και περικαλλούς εκκλησίας, αληθινού μνημείου τέχνης, την όποϊαν εδομύρθησαν ασπλάγχνως. Και από των δωδεκαετών παιδιών, τή όποϊα με την παραμιχράν πρόφασιν έτυφνέλιζαν, μέχρι των γερόντων και των ιερέων, τους όποιους ή αυτή τύχη ανέμενε, διότι άνηκον εις τους έχθρούς. Έκαυσαν, έδήλωσαν, ήρήμωσαν όλοκλήρους χώρας με εύτυχη χωρία και με πόλεις μεγάλας και άνθηράς. Έκτός δε τούτων όλων, αυτοί πρώτοι εισήγαγον τή σύστημα του δι' αεροπλάνων και αεροπλάνων βομβαρδισμού, όχι του έχθρικού στρατοπέδου, αλλά των έχθρικών πόλεων και έπομένως του φόνου, της δολοφονίας καλλίτερα, ανθρώπων άμάχων, άοπλιών και άνυπερασπίστων. Όλοι αϊ περι πόλεμου διεθνείς συνθήκαι, όλοι αϊ συμφωνία των συνεδρίων της Χάγης, τας όποιας είχαν υπογράψη και οι Γερμανοί, ήθετήθησαν υπ' αυτών πρώτων, αφού, ως εινε πλέον εξηκριβωμένον, δεν έδίστασαν να μεταχειρισθουν και τας καταστρεπτικας εκείνας, τας άπηγορευμένας σφαίρας ντούμ-ντούμ. Τή παράδειγμα των Γερμανών ήναγκάσθησαν φυσικά να μιμηθουν και οι άλλοι. Έπομένως, πολύ ή όλίγον, τή ίδια διαπράχθησαν από όλους. Και αυτός ό πόλεμος, τόν όποϊον έφαντάσθημεν εις την αρχήν ως ένα πόλεμον άδρόν, ήπιον, μαλακόν, πολιτισμένον, ένα πόλεμον ούτως είπειν με τή γαντι, — με άλλους λόγους χωρίς σφαίρας ντούμ-ντούμ, και με άπόλυτον σεβασμόν προς τους άοπλους, τους γεροντας, τή γυναικόπαιδα, τας ειρηνικας κατοικίας και τή μνημεία της τέχνης, — άπέθη ό άγριώτερος, ό άπηνέστερος, ό βαρβαρώτερος των

πολέμων! Έκεϊνα τή όποϊα έκαμναν οι Τούρκοι, οι Κοΰρδοι, οι Βούλγαροι, οι Άλβανοί, και διά τή όποϊα οι πολιτισμένοι Ευρωπαίοι δεν ήξευραν πώς να εκφράσουν την φρίκην των, είδαμεν να τή κάμνουν, τή ίδια και χειρότερα, αυτοί οι ίδιοι! Κ' έφθάσαμεν εις τή συμπέρασμα, ότι πολιτισμός δεν υπάρχει πουθενά, ότι εινε μία λεξις κενή, μία γίμναση, αφού και οι θεωρούμενοι ως οι πλέον πολιτισμένοι των ανθρώπων, δεν κατώρθωσαν άκόμη, με όλας τας συνθήκας και τας συμφωνίας, να εκπολιτίσουν όλίγον και τόν πόλεμόν των, αλλά πολεμουν ως τώρα με τόν τρόπον των βαρβάρων προγόνων των, των Γόθων, των Ούννων, των Κιμβρίων...

Μίαν ήμέραν, συνμιλουσα δι' αυτό τή ζήτημα με ένα φίλον μου, αληθινά σοφόν άνθρωπον, τόν Γενικόν Έπιθεωρητή της Γυμναστικής κ. Ι. Χρυσάφην, ό όποϊος έζησε πολύν καιρόν εις τήν Ευρώπην κ' έγνώρισεν από κοντά όλους αυτοούς τους λαούς. Όταν λοιπόν τώ εξέφρασα τήν ύποψίαν, ότι πολιτισμός δεν υπάρχει πουθενά, ό κοσμογυρισμένος αυτός άνθρωπος, ό γνωρίζων τόσο καλά τόν Έλληνα όσον και τόν Έσόνον, μου είπε :

— Και όμως κάπου υπάρχει!

— Πού;

— Έδώ, φίλε μου, εις τήν Ελλάδα! Έπρεπε να ιδής, όπως είδα έγώ, πώς πολεμουν οι Έλληνες στρατιώται, — και ποιούς; Τούρκους και Βουλγάρους! — έπρεπε να ιδής τόν Εύζωνό μας, όπως τόν είδα έγώ, να πετā τή μισή κουραμάν του αντίκρου, ετόν πολιτοκρημένο Τουρκαλά, και να τώ φωνάζη «να, μωρέ! φάε τώρα και σύ, πενιασμένο, να χύμης δύναμη να με πολεμήσης!» — έπρεπε να ιδής τόν ίδιον αυτόν Εύζωνον, πώς φέρνεται 'ς τους αϊχμαλώτους του, έπρεπε να τόν ιδής πώς τους έκανε να κλαίνε — να, να κλαίνε!

— όχι με τή να τους βασανίζη, όπως θά τώκαναν αυτοί ετή θέσι του, αλλά με τή να τους γιμίξη περιποιήσεις, να τους δίνη άκόμη και τή κρέας του, τή Χριστούγεννα, «για να φάν καλλίον αυτοί οι δυστυχισμένοι», — έπρεπε να τή ιδής όλα αυτά, για να καταλάβης μία φορά τί θά πη «Έλληνισμός», τί θά πη «έλληνικός πολιτισμός», δηλαδή ανθρωπισμός. Φίλε μου, μήν πλαψάσαι! Ο πρώτος, ό πιό πολιτισμένος άνθρωπος του κόσμου, και φυσικά ό πιό ευγενικός, ό πιό ήπιος πολιτιστής, εινε ό Έλληνας Εύζωνος! Και εινε, σημείωσε, και ό μόνος ετόν κόσμο που δεν πολεμά, παρ' για να δώση τήν έλευθερία στους αδελφούς του. Ας καυχής, αν μπορεί, για τή ιδίον, ό Γερμανός, ό Αυστριακός, ό Ρώσος, ό Άγγλος, ό Γάλλος... Πολιτισμός! δε βαρυσάαι! μόνον έδώ μέσα υπάρχει! γιατί και μόνον έδώ — μέσα έγεννήθη.

Σας ασπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΨΗΦΕΣ ΣΗΡΗΣΕΙ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

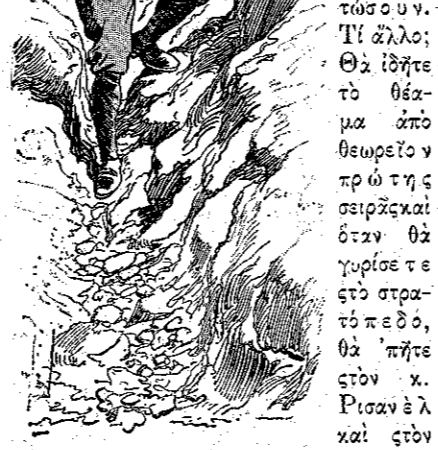
Ο Λούλου έδάχκανε τή μουστάκι του. — Δεν τή σκέφθηκε άσχημα, είπεν εις τή τέλος, μπορεί να φοβηθουν και να φύγουν. Αν δεν φύγουν όμως; πώς θά τή καταφέρης ελεϊ-κτω μονάχος σου;

— Σας λέγω, ότι θά φύγουν σάν λαγοί! έπέμειναν ε Τζούλης, έκτός, έννοείται, του Μαρκήσιου, γιατί θά του κόψω τή δρόμο.

Και σιγά τ' ερα προσέθεσαν :

— Αν δεν φύγουν... έ, τότε θά με σκοτώσω υ.

Τί άλλο; Θά ιδήτε τή θέαμα από θεωρείον πρώτης σειράς και όταν θά γυρίσει ετό στρατόπεδο, θά πητε ετόν κ. Ρισανέλ και ετόν στρατηγό, ότι ό Τζούλης

«Η δυσχερής κατάβασις...» (Σελ. 367, στ. α')

Αιγίε, δευτεροετής σπουδαστής της Ηλεκτρολογικής Σχολής, Παρισινός γνήσιος, από μάνα κ' από πατέρα, δεν έδείλιασε στιγμή και πέθανε σάν καλλιηάρι!

Και μετά τήν δήλωσιν αυτήν, ή όποϊα συνεκίνησε πολύ τόν υπάξιωματικόν, ό Τζούλης, κρίνουν ότι ήλθεν ή ώρα της δράσεως, έσφιξε πάλιν τήν χείρα του Λαμπέρ και τώ είπε :

— Φύγω... Βραδυάζει γρήγορα κ' αν άργοσα άκόμη, δεν θά έλεπα ετά σιωπινά.

— Στο καλό και καλή επιτυχία! άπεκρίθη ό Λούλου συγκεκινημένος.

Κατόπιν έδοχλεν από τήν θήκην του τή ρεβόλβερ του και τώ τή έδωσε.

— Πάρ το κ' αυτό, τώ είπε, θά σου χροιασθή.

— Ευχαριστώ... Είχα και τή δική μου, αλλά καλλίτερα να έχω δώδεκα φωτιές. Καλήν άντάμωσι!

Και με σταθερόν βήμα, ό σπουδαστής εξεκίνησε, διευθυνθείς προς τήν άτραπόν.

— Έμπρός! έσυλλογίσθη ό Λαμπέρ, ό κύβος έρρίφθη. Να ιδούμε τώρα πώς θά γλυτώσουμε τή γενναίο αυτό παιδί.

«Ο Μαρκήσιος έπεσε κάτω...» (Σελ. 367, στ. β')

Κ' έτρεξε να συναθροίση τους άνδρας του και να τούς δώση τας αναγκίας οδηγίας, διά να βοηθήσουν τόν νεαρόν Γάλλον εις τήν τολημηράν του έπιχειρήσιν.

Ο Μαρκήσιος έξοφλείται.

Ο ήλιος είχε κρυφθή σχεδόν υπό τόν ορίζοντα, όταν ό Τζούλης, μετά ήμίσειαν ώραν, έσθασεν εις τήν κοίτην του χειμάρρου. Η δυσχερής κατάβασις εξεταλέσθη χωρίς νάντιληρθούν τίποτε οι εργάται, οι όποϊοι έδειπνούσαν ήσυχώς, άνύπαστοι όλος ότι ένας έχθρός τους παρεμόνευεν εις απόστασιν όλίγων μέτρων, κρυμμένος όπισω από τόν κορμόν ενός δένδρου.

Ο Τζούλης δεν έδοξαε τή μάτια του από τόν Μαρκήσιον. Τόν έδλεπεν εξηλωμένο νωχελώς επί της γλόςης, όλίγον παραπέρα από τους εργάτας, και κενίζοντα ένα σιγαρέττον.

Τί πειρασμός διά τόν σπουδαστήν να τώ στείλη από εκεί μίαν σφαίραν! Κατά τήν διαμονήν του εις τή στρατόπεδον, είχε λάθη τήν εύκαιρίαν να εξασκηθή εις τή σκοποβολήν, τόσο με καραμπίναν όσον και με ρεβόλβερ, και μάλιστα επί «ζωντανού στόχου», ως έλεγεν άστειεύμενος, δηλαδή επί Μαρκοκινών.

Με μεγάλην ήδην ευχαρίστησιν έσκόπευσε τόν έχθρόν του, εύρισκόμενον έντός βολής, εις απόστασιν μόλις πενήντα μέτρων. Αλλά συνεκρητήθη και κτεθέσσε τή όπλον του, διότι ώρειλε νάκοιυθή τή προδιαγεγραμμένον σχέδιον της σκοποβολής. Ώρειλε δηλαδή, πρ'ν κάμη τή παραμιχρόν, να περιμένη τήν έναρξιν των έχθροπραξιών εκ μέρους των ήππέων.

Αλλά δεν έπερίμενε και πολύ. Οι Γάλλοι στρατιώται τόν είχαν ιδή πού έφθασε κάτω. Κ' έξωσαν κρότος άντήχησαν

φοβήροι, επανελαμβανόμενοι από τας ήχοϋς των βουνοϋν, και ό Τζούλης, με μεγάλην συγκίνησιν, είδε δύο πελωρίους βράχους να κατρακυλουν από τήν κορυφήν εις τόν χειμάρρον.

Ο ένας από αυτούς, καθώς τή είχε προίδη, έπεσεν άκριβώς εις τή κέντρον της κατασκηνώσεως και άμέσως κραυγαί τρώ-

σαν εις τή χώμα, με τή όποϊον είχε σκαπάση τήν κρύπτην του θησαυρού...

Ως τρελλός από τήν χαράν του, ως μεθυσμένος από τήν νίκην, δεν βλέπει από πίσω του ένα άνθρωπον, ό όποϊος πηλαίξει ήρεμος και μειδιών...

— Έ! έ! κρίζει ό άνθρωπος αυτός με φωνήν σκραστικήν. Να ό παλός μου φίλος, που ήλθε μες' ετήν ώρα, για να με απαλλάξη από ένα κόπο μεγάλο!

Ο Τζούλης έστράφη κάτωχρός προς τήν τήν φωνήν και εύρέθη άπέναντι του κ. Δίκ, τώ Κατακτητού!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'
Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΤΗΤΟΥ
Υπό τήν άπειλήν του ρεβόλβερ.

Αφού παρήλθεν ή πρώτη στιγμή του τρόμου, ό νεαρός Παρισινός έδοκίμασε να άμυνθή. Έκαμα να τραθήξη τή ρεβόλβερ που είχε κρυμμένον εις τήν ζώνην του, ό Κατακτητής όμως, προλαβάνων τή κίνημα, έστρεψεν εύθως τή όπλον που έκρατούσε κατά του Τζούλη και, ήρεμώτατος πάντοτε, τώ είπε :

— Μήν κάμης παιδί μου, τή παραμυχρό, γιατί θά σε σκοτώσω άμέσως. Α, αυτή τή φορά σε κρατώ, και δεν μου ξαναφεύγεις... ούτε με άερόστατο!

Κατόπιν, κρατών τήν κάννην του όπλου του έμπρός εις τή μέτωπον του Τζούλη, τόν διάταξε :

— Άφισε κάτω τή πιστόλι σου! γρήγορα!

Ο Τζούλης ύπήκουσε. Εινε περιτάσεις, κατά τας όποιας και αϊ πλέον άδάμα-

μου και πόνου ήκούσθησαν, μαρτυρούσαι ότι τή αποτέλεσμα του νεοφανούς ούτου βομβαρδισμού υπήρξε φοβρόν. Οι εργάται, τρελλοί από τόν φόβον των, άνεπήδησαν όρθιοι, έκτός πέντε εξ αυτών, οι όποϊοι κατέκειντο συντριμμένοι υπό τήν πελωρίου λίθου.

Όλοι εκύτταζαν ύψηλά, διά να ιδούν από πού τους ήλθεν εκείνο τή φιλοδώρημα, και όταν είδαν τους ήππιους καλπάζοντας επί της άτραπού, ό πανικός των έκορυφώθη.

Πρώτος ό Μαρκήσιος εφώνησε : — Φύγετε! κρυφθήτε!... Και ώρησε τρέχων προς τή μέρος του Τζούλη.

Τότε αυτός, ως θεός εκδικητής, εξώρησεν από τήν κρύπτην του και, με τήν κρηκαμπίνην εις τόν ώμον, έσκόπευσε καλά τόν έχθρόν του.

Κρότος άντήχησε ξηρός. Και ό Μαρκήσιος έπεσε κάτω, κυλισθείς ως λαγός, πού τόν πυροβολεί ό κυνηγός ενώ τρέχει... Έν τώ μεταξύ ό πανικόδλητοι εργάται είχαν διατακτοισθή καθ' όλας τας διευθύνσεις.

Τή πεδίον ήτο πλέον έλευθερον και ό Τζούλης ήρχισε να τρέχη προς τή μέρος όπου είχε κρύψη τόν θησαυρόν.

Τή ένθυμείτο καλά. Και άμέσως είδε τή τρία σημάδια που είχε βάλη εις τήν νουντουν προς αναγνώρισιν : Τή ύψηλόν δένδρον που ήτο εις τήν ραχίν του βουνοϋ, τή άλλο δένδρον όπου είχε προσκόψη και φρονευθή τή μουλάρι του, και τέλος τόν πυραμειδών βράχον, που ήτο επί της κοίτης του χειμάρρου.

Η τρύπα με τή εκατομύρια εύρίσκειτο επί της πετρώδους κλιτύος, εις απόστασιν δύο μέτρων, δεξιά του πειραμοειδούς βράχου.

Η ή ό Τζούλης είχεν άρπάση τήν σκαπάνην ενός εργάτου, πεταγμένην εκεί χύμω, και με τρέμουσαν χείρα τήν έχω-

στοι φύσεις αναγκάζονται να υποκύπτουν, τουλάχιστον προσωρινώς.

Ο υίος τού άρμιμαγείρου εύρέθη εις τή φοβρόν αυτό δίκλημα : ή γάφιση τόν άρχιληστήν να τόν σκοτώση εκεί άμέσως, ή να κάμη, ό τι τόν διάτασε. Κ' έπροτίμησε να παρατείνη τήν ζωήν του, έστω και επί όλίγα άκόμη λεπτά, διότι όλίγα λεπτά άρ-

«Ο Τζούλης εύρέθη άπέναντι του Κατακτητού...» (Σελ. 367, στ. γ')

κούν κάποτε να μεταβάλουν την όψιν των πραγμάτων... Είς όλίγα λεπτά ήμπορϋσε π. χ. γα φθάση ο Λαμπέρ με τούς στρατιώτας του, ήμπορϋσε ακόμη να πέρση και νεκρός ο έχθρός του — διατί οχι; — από μίαν κεραυνόβδλον άποπληξίαν. "Όλα γίνονται!

Ούτω σκέπτεται και ο καταδικος κατά τὸ βραχὺ διάστημα από τῆς φυλακῆς μέχρι τῆς λαιμητόμου...

Ο σπούδαστής λοιπόν ἐστέκετο ἄοπλος και ἀτάραχος πρὸ τοῦ Κατακτητοῦ, ὁ ὁποῖος ἐνετράφα εἰς τὴν ἀπόλαυσιν, νέαν πάντοτε δι' αὐτόν, τοῦ να αἰσθάνεται ἕνα ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐξουσίαν του.

Ἐπιτέλους θὰ ἐσκότινε σάν τούς ἄλλους και τὸ ἀυθαδέστατον αὐτὸ παλχοπαῖδο ποῦ ἐτόλμησε νὰ τὸν ἀψηφῆσῃ, νὰ τὸν ἐμπαίξῃ και νὰ τοῦ φύγῃ... Ἡ δραπέτευσις ἐκείνη διὰ τοῦ ἀλεξιπτώτου εἶχε πληγώσῃ εἰς τὸ φιλότιμον τὸν κχοῦργόν, ὁ ὁποῖος ἔως τώρα δὲν τὴν εἶχε πάθει ἀπο κανένα.

Αὐτὰ ἐσυλλογιζέτο κατευχαραστημένος ὁ κ. Δίκ, κρατῶν πάντοτε τὸν νεανίαν ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ ρεβόλβερ του, και με ἀγρίαν χαρὰν τὸν ἐδλεπεν ἐμπρός του ὠγρόν, ἀνίσχυρον, ἡττημένον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κάποια ἰδέα τοῦ ἤλθε, διότι εἰς τὰ χεῖλη του ἐφάνη μείδιμα θριαμβοῦ. Ἐστάθη ἀκόμη ὀλίγον και ἐπιτέλους ὠμίλησε.

— Θὰ ἤμουν ἀπαρηγόρητος, ἀγαπητέ μου Τζούλης, εἶπε με τὴν εἰρωνικήν του φωνήν, ἐάν σ' ἐμπόδιζα νὰ ἐξακολουθήσῃς τὴν ἐργασίαν σου. Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐφθασα, σὲ εἶδα νὰ σκάπτῃς, διὰ νὰ εὔρῃς τὰ δύο ἐκατομμύρια ποῦ ἔχεις κρυμμένα κάπου ἐδῶ. Τί καλά ποῦ ἤλθες, διὰ νὰ με ἀπαλλάξῃς ἀπὸ τὸν κόπον και τὸ ἐξοδὸν τῆς ἀνάσκαφῆς ὀλοκλήρου τοῦ χειμάρρου! Λοιπόν, ἐκεῖ-μέσα τὰ ἔχεις;

Ταῦτα λέγων, ὁ Κατακτητὴς ἔδειξε με τὸ ἄκρον τοῦ ὑποδήματός του, τὴν τρύπαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ σκάπτῃ ὁ Τζούλης. Καὶ βλέπων, ὅτι αὐτὸς δὲν ἀπεκρίνετο, ἐξηκολούθησε:

— Πρέπει νὰ τελειώσῃς τὴν ἐργασίαν σου, παιδί μου, και νὰ ξεθάψῃς τὰ ἐκατομμύρια. Με τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν θὰ τὸ κάμῃς τώρα γιὰ σένα, ἀλλὰ γιὰ μένα. Ὁμολογῶ, ὅτι ἡ ἀλλόλοτη θέσις σου μοῦ φαίνεται ἡ διασυνεδαστικωτέρα τοῦ κόσμου! Βλέπεις λοιπόν, μικρὲ μου φίλε, ὅτι δὲν μπορεῖ κανεὶς νάντισταθῇ εἰς τὰς θελήσεις τοῦ Κα-

τακτητοῦ; Μοιραίως, ἀργὰ ἢ γρήγορα. θὰ κάμῃ ἐκεῖνο ποῦ θέλει. Ἐμπρός λοιπόν, Τζούλης, τὴ δουλειά σου! Ἐγὼ περιμένω.

Καὶ χωρὶς νὰ καταιδάσῃ, τὸ πιστόλι του, ἐστηρίχθη εἰς τὸν κορμὸν ἐνὸς δένδρου, ἔλαβε στάσιον κομφορπετῆ και βλέπων, ὅτι ὁ Τζούλης δὲν ἐσπευδε νάναλάθῃ τὴν σκαπάνην, ἐπανάλαθεν:

— Ἐμπρός! δουλειά! Εἶδεμή, σοῦ τὴν ἀναψά!

Δεινὴ πάλῃ ἐγένετο εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ νέου.

Ἡ πρώτη του σκέψις ἦτο νάρνηθῇ τὴν ἐργασίαν ποῦ τὸν ἐπέβαλλον. Ἐπρωτίμα ν' ἀποθάνῃ, παρα νὰ ταπεινωθῇ τὸσον ἐνώπιον τοῦ νικητοῦ του...

"Οχι, χίλιες φορές οχι, δὲν θὰ ἐξέθαπτε τὰ ἐκατομμύρια, διὰ νὰ τὰ παραδώσῃ εἰς τὸν ἀρχιλοστῆν!

Καὶ ὁμως, ἂν ἄφινε νὰ σκοτωθῇ ἀμέσως, ὁ θάνατός του δὲν θὰ ἐμπόδιζε τὸν ἄλλον νάρπάσῃ τὸν θησαυρόν. ἀφοῦ τὴν ἤξευρε τὸ μέρος ὅπου ἦτο κρυμμένος.

Ἐπομένως, τὸ φρονιμώτερον ἦτο νὰ κερδίσῃ πάλιν καιρόν. Ποῖος ξέρει τί θὰ συνέβαιναν εἰς τὸ διάστημα ποῦ θὰ ἔσκαπτε!

Τὸ τέχνασμα.

Με αὐτὴν τὴν σκέψιν, ὁ Τζούλης ἀνέλαβε τὴν σκαπάνην και, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, ὑποταγμένος κατ' ἐπίφρασιν, ἤρχισε νὰ σκάπτῃ τὸ χῶμα τῆς τρύπας ὅπως πρίν.

Ὁ Κατακτητὴς τὸν ἐκύτταζεν εὐχαριστημένος, με τὸ ρεβόλβερ πάντοτε ἐστὸ χέρι.

Ἡ τρύπα ἐμεγάλωνε γρήγορα.

Ἀλλὰ καθὼς ἐχειρίζετο τὴν σκαπάνην και τὸ πύον, ὁ Τζούλης ἠσθάνθη ἔξαφνα νὰ ταλαντεύεται ἐπὶ τοῦ στήθους του ἕνα πρῆγμα στερεόν και βαρὺ. Μόλις κατώρθωσε νὰ συγγρατῆσῃ, κραυγὴν χαρῆς, διότι ἐνεθυμήθη τὸ δεύτερον ρεβόλβερ ποῦτοῦ εἶχε δώσῃ ὁ λογιστὴ και ποῦ τὸ εἶχε λησιμονήσῃ...

"Ὁ Τζούλης ἐκύτταζε με τρόμον τὸν ἐχθρόν του κατακείμενον..."

"Ἀλλὰ τότε, ἐσκέφθη, ὑπάρχει ἐλπὶς. Μπορῶ νάμυνηθῶ. Φρόνησις μόνον χρειάζεται και ἐπιτηδεύειτῃς..."

Καὶ χωρὶς νὰ φανῇ, ἐπεδράδυνε τὴν ἐργασίαν του, ἐλπίζων ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἐπίδρασις τοῦ Κατακτητοῦ θὰ ἐγένετο ὀλιγώτερον αὐστηρά, ὅτι εἰς μίαν στιγμὴν ἀφαιρέσεως, ήμπορϋσε νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω του... Ἀλλὰ εἰς τὸν Τζούλην, διὰ νὰ τραβῆξῃ ἀπὸ τὸ στήθος του τὸ ὄπλον του

"Δουλειά! εἶδεμή σοῦ τὴν ἀναψά!..." (Σελ. 368, στ. β')

και νὰ πυροβολήσῃ τὸν ἐχθρόν του; Δυστυχῶς ὁμως, ὁ κ. Δίκ δὲν ἦτο ἀπὸ τούς ἄνθρώπους ποῦ ἀφαιροῦνται εἰς τοιαύτας ὥρας. Ἡ προσοχὴ του δὲν εἶχεν ἐλαττωθῇ διόλου. Στρηγμένος εἰς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου, με τὸ ρεβόλβερ εἰς τὸ χέρι, ἐφαίνετο ὡς ἄγαλμα.

Ὁ Τζούλης ἤλλαξε τότε τακτικήν. Ἐγονάτισεν ἐμπρός εἰς τὴν τρύπαν και ἤρχισε νὰ βγάξῃ τὸ χῶμα με τὰ χέρια.

Ὁ Κατακτητὴς ἐπλησίασεν ἀμέσως, νομίσας ὅτι ὁ Τζούλης ἐφθασεν εἰς τὸν θησαυρόν· ἀλλ' ἄμα εἶδεν, ὅτι εἶχε νὰ σκάψῃ ἀκόμη, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δένδρον του.

Ὁ Τζούλης ἐπωφελήθη αὐτῆς τῆς στιγμῆς διὰ νὰ κάμῃ ἐν κίνημα, διὰ τοῦ ὁποῖου τὸ ρεβόλβερ θὰ ἐπιπτεν ἀπὸ τὸ στήθος του εἰς τὴν τρύπαν, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῇ εἰς τοῦτο τὰ χέρια του, τὰ ὁποῖα ὁ Κατακτητὴς δὲν ἔπαυε νὰ κυττάζῃ.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

Η ΓΙΑΓΙΑ

Πόσα εἶπε τραγουδάκια ἢ γρηά, πόσα παραμυθάκια, ὅσο νὰ μεγαλώσουν τῆς μικρῆς τὰ κοσιδάκια!...

Και τώρα ποῦ ἀφθονα λαμποκοποῦν στήν πλάτη τῆς χυμένα, ποῦ νὰ τὰ ἰδῇ ἀπ' τὸν τάφο τῆς ἢ γρηά ὠμίνα!...

Δ. Γε. Κ.

Η ΚΑΛΗ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ

Ἡ διαφορὰ μεταξύ τοῦ καλοῦ και τοῦ κακοῦ ἀνατεθραμμένου ἀνθρώπου συνίσταται εἰς τοῦτο, ὅτι ὁ πρῶτος θυσιάζει διαρκῶς τὸν ἑαυτόν του εἰς τὰς σχέσεις τοῦ καθημερινοῦ βίου.

Ὁ μὴ θέλων νὰ ὑποβληθῇ εἰς οὐδέμιαν θυσίαν χάριν τῶν ἄλλων, ὁ μὴ σεβόμενος τὸς ἕξει και τὰ αἰσθήματα τῶν περὶ αὐτόν και φερόμενος με ἀδιακρισίαν ἐνώπιόν των, γίνεται ἀνυπόφορος. Κανεὶς δὲν εὐχαριστεῖται νὰ νὸν βλέπῃ, και τὸν ἀποφεύγουν ὡς ἀντικείμενον ἀηδίας και στενοχωρίας.

Ἡ ἔλλειψις τοῦ ὀφειλουμένου σεβασμοῦ πρὸς τὴν κοινωνίαν μαρτυρεῖται ποικιλοτρόπως· παραδείγματος χάριν, ἀπὸ τὴν κρημελμένην και ἀκαταστατον ἐνδομυσίαν, ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν καθηριότητος, ἀπὸ συνθηεῖς προξενούσας ἀποστροφήν. Οἱ τοιοῦτοι γίνονται ἀπεχθεῖς και διότι φαίνονται ὅτι ἀψηφοῦν τὰ ἕξει και τὰς ἀξιώσεις τῆς καλῆς ἀνατροφῆς.

Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ τότε μόνον δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐντελής, ὅταν εἶνε ἀπηλλαγμένη πάσης ἐπιτηδεύσεως. Λέγεται συνήθως ὅτι οἱ καλοὶ τρόποι εἶνε τὸ διακριτικὸν σημεῖον ἐκείνων ὅσοι ἀνήκουν εἰς καλὰς οἰκογενείας και ἔλαβαν παιδιόθεν ἐκλεκτὴν ἀνατροφήν. Τοῦτο ἀληθεῖς μετρίως μόνον, καθ' ὅσον οἱ τοιοῦτοι εἶχαν τὴν τύχην νὰ διέλθουν τὸν βίον των ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ περιστάσεις εὐνοϊκῆς, και ἔλαβαν ἀνεπαισθήτως τὸν τύπον τῆς ἐξωτερικῆς εὐγενείας. Δὲν ὑπάρχει ὁμως λόγος διὰ νὰ μὴ ἔχουν και οἱ τῶν κατωτέρων τάξεων τρόπους ἐπίσης καλοῦς εἰς τὰς μεταξῦ των σχέσεις.

Δύναται τις νὰ ἔχῃ ὀλίγα χροῖματα εἰς τὸ βαλάντιόν του, και ὁμως νὰ εἶνε εὐπροσηγορος και εὐγενὴς κατὰ τούς τρόπους. Ἡ ἀβροφροσύνη δὲν στοιχίζει χροῖματα, εἶνε τὸ εὐθυνότερον και τὸ εὐκολώτερον τῶν προτερημάτων, και ὁμως καθίσταται τὸσον ὠφέλιμον και τὸσον εὐάρεστον, ὥστε ἀξίζει νὰ καταταχθῇ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀρετῶν.

Ἄδελφὴ τῆς ἀβροφροσύνης εἶνε ἡ φιλοκαλία. Οὔτε αὐτὴ στοιχίζει πολὺ δύναται νὰ συνδεθῇ και με τὸ εὐτελέστατον εἰσόδημα και νὰ δώσῃ, χάριν εἰς τὸν κόπον και εἰς τὴν ἀνάπαυσιν. Ἡ ἀπόλαυσις μάλιστα γίνεται πολυτιμωτέρα ὅταν ἡ φιλοκαλία ἐργετα ὡς σύντροφος τῆς ἐργασίας και τοῦ ἐκπληρουμένου καθηκοντος.

Ἡ φιλοκαλία ἐξευγενίζει τὴν πενίαν· δίδει εὐκοσμίαν και εὐπρέπειαν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ πτωχοῦ, φέρει ἐντὸς αὐτῆς τὴν ἀβρότητα τῶν τρόπων, ἐξημερώνει τὰ ἦθη και δημιουργεῖ ἀμροσφαίραν ἀνείσεως και εὐαρεσκείας. Ὅταν δὲ συμβαδίζῃ με τὴν καλλιέργειαν τῆς διανοίας, ἀνυψώνει και στολίζει και τὴν ταπεινότεραν ὑπαρξίν.

Τὸ πρῶτον και ἀριστον σχολεῖον τῆς καλῆς συμπεριφορῆς εἶνε, καθὼς και διὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρος, ἡ οἰκογένεια, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡ μήτηρ δίδει πάντοτε τὸ καλὸν παράδειγμα.

[Ἀπὸ τὸν «Χαρακτῆρα» τοῦ ΣΜΑΤ-ΑΣ]

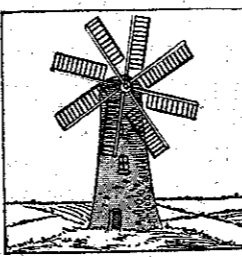
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἐν ἀμερικανικὸν σύστημα

Εἰς πολλὰ θεάτρα τῆς Ἀμερικῆς, οἱ ἐξεργόμενοι κατὰ τὰ διαλείμματα θεαταὶ δὲν λαμβάνουν δελτίον ἐπιστροφῆς, ἀλλὰ γνωρίζονται κατὸν ἀπὸ μίαν σφραγιδα, τὴν ὁποίαν ὁ θυρωρὸς ἐπιθέτει εἰς τὴν χειρὰ των κατὰ τὴν ἐξοδόν. Με τὸ εὐφυὲς αὐτὸ σύστημα, οὔτε νὰ χάσῃ τὴν «ἐπιστροφήν» του εἰμπορεῖ κανεὶς, — ἐκτὸς πλέον ἂν πλῶνῃ ἐξω τὰ χέρια του, — οὔτε νὰ τὴν πασσοῦρῃ εἰς ἄλλον, ὅπως γίνεται κάποτε.

Πρωτοφανὴς ἀνεμόμυλος

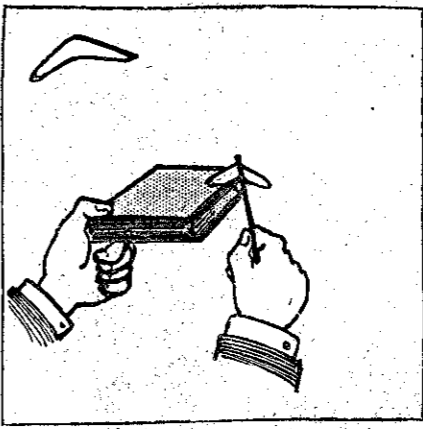
Οἱ ἀνεμόμυλοι συνήθως ἔχουν τέσσαρας πτέρυγας. Ἐνας μυλωνᾶς, εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ροτερδάμης, κατεσκεύασεν ἐσχάτως ἕνα ἀνεμόμυλον με ὀκτώ πτέρυγας. Ἐχει τὸ πρότερον νὰ κινῆται και με τὸν ἐλαφρότερον ἀνεμόν, γυρίζει δὲ πολὺ ταχύτερον ἀπὸ τούς λοιπούς.

Ἀπὸ τὰ περιεργὰ τῆς φύσεως

Ὁ κοῦκος γεννᾷ τὰ γὰ τὸ εἰς ξένας φωλεάς, ὥστε ξέναι μητέρες τὰ ἐκκολάπτουν και ἀνατρέφουν τοὺς νεοσσούς. Ἡ εἰκὼν αὐτῆ, ἐκ φωτογραφίας, παριστᾷ ἕνα κοῦκόπουλον, τὸ ἵποτον μία σπῖνα τρέφει. Καὶ καθὼς βλέπετε, τὸ παιδί εἶνε τριπλάσιον ἀπὸ τὴν ... μητρίαν του.

Ἰαπωνικὸν Παίγνιδι

Εἶνε τὸ λεγόμενον καρακιρί. Ἀπὸ τὸ χαρτί ἐνὸς ἐπισκεπτηρίου, κόπτετε ἕνα κομματί ἔχον τὸ σχῆμα ποῦ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα. Τὸ χαρτί αὐτὸ τὸ τοποθε-

τεῖτε εἰς τὸ ἄκρον ἐνὸς βιβλίου και κατόπιν, ἀποτόμωσ, τὸ κτυπάτε μ' ἕνα μεγάλο μολύβι. Τὸ χαρτί θὰ διαγράψῃ ἐν ἡμικύκλιον εἰς τὸν ἀέρα και θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν. Τότε τὸ πιάνετε με τὸ μολύβι και τὸ ξανακτυπάτε. Αὐτὸ εἴμπορεῖτε νὰ τὸ κάμῃτε πολλές φορές, χωρὶς νὰ σᾶς φύγῃ τὸ χαρτί. Ἄλλ' ἐννοεῖται, ὅτι χρειάζεται κάποια ἀσκησις.

Ἑβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

α.) Παίγνιον

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Πηλέως

ΜΑΙ	ΣΑ	ΘΗ	ΤΑ
ΡΙΣ	ΛΑ	ΚΑ	ΛΑ
ΛΟΣ	ΒΑΙ	ΒΟ	ΑΡ

Νὰ συναρμολογηθῇ ἂν αὐλλαβαί αὐταὶ ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε πόλεων τῆς Ἑλλάδος.

β.) Λογοπαίγνιον

Ἐστέλλῃ ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τοῦ 1913

Ποῖα ἐλληνικὴ νῆσος ἐρωτᾷ ποιητοῦ εἶνε;

Δύσεις τοῦ 49ου φύλλου

α.) Κιθαίρων, Οἰτῆ, Κόραξ, Ταύγετος, Ὅσσα. — β.) Les cheveux.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

Δώρον Λραχυμών 3 Έως 52,50

Οι εγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταί εις την «Διαπλάσιν» διά τὸ 1915 πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἔ. ἔ., καθὼς καὶ οἱ ἀναγεοῦντες πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἔ. ἔ., τὴν συνδρομὴν τινος διὰ τὸ 1915, ἔχουν τὸ προνόμιον νὰγοράσουν τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕνα...

Τὰ πρὸς τοῦτο διατιθέμενα ἀντίτυπα εἶνε 50 ἕξ ἐκάστου τόμου, δηλαδὴ τόμοι ἐν ὅλῳ 800, τοὺς ὁποίους θάγοράσουν ὅσοι προλάβουν νὰ ἐπωφεληθοῦν τοῦ προνομίου πρὶν ἐξαντληθῶν.

καὶ περιμένα νὰ μοῦ γράψῃ ἂν τὰ ἐλαβῶ) Ρεζεντᾶ (ἔλα λοιπὸν καμμί μέρᾳ σὲ γραφεῖον καί, κάποτε ἀλλάξω καμμί λέξι-ἢ καμμί φράσι, ἢ καὶ παραλείπω, ὅχι τόσο γιὰ εὐμορφίαν, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔχω ἅπ' ὄψει μου καὶ τὰ μικρότερα παιδιὰ πού θὰ διαβάσουν τὸ καμμάτι) Νικηφόρον Στόλον (ἔλαθα, εὐχαριστῶ) Κόρη τοῦ Βοσρά (ἢ ἐπιστολή σου, γεμάτη ἀγάπην, μ' εὐχαρίστησε πολὺ ἔλαθα) Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα (ἔδεν μοῦ ἄρεσε πολὺ περιμένα κανένα καλλίτερον) Πειραιητῆριον (ἔστειλα) Νικ. Ε. Νάλ. (εὐχαριστῶ πολὺ, καὶ γιὰ τὰ καλά λογίαια) Παναγιότην Ἀπ. Βένη (τὸ ψευδώνυμον πού ζητεῖς, τὸ ἔχει ἄλλος) Σωκοῦνην Ἀπ. Βένη (ἔστειλα) Παγκύριον Πόθον (ἔχει καλῶς) Φουστανιλλῶν (ἔστειλα) Ἀσφόρον τοῦ Ὁδυσσεῶς (βραβεῖον ἔστειλα) Μικροῦ Παγανίτην (μὴν; τί νὰ τὴν κάμω; δὲν εἶδες τοὺς βροῦς;) Λαφροστεφῆ Βασιλέα, Κιωνισίαν, κτλ. κτλ.

καὶ ἐπιπέσει εἰς τὸ χῶμα, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ ὁ ἐχθρός.

Εὐτυχῶς πού τὸ ρεβόλδερ ἦτο σποτεινόν, γαλιόμαυρον ὄλον, χωρὶς κανὲν γυαλιστερόν σημεῖον.

Εὐκολώτατα ἠμπόρσεν τώρα ὁ Τζούλης νὰ τὸ πάρῃ ἀπὸ τὴν τρύπαν, προσποιούμενος ὄλονεν ὅτι βγαίνει χῶμα.

Καὶ μόλις τὸ ἐπίασεν εἰς τὰ χεῖρα του, ἐστράφη μὲ κίνημα ταχύ, κεραυνώδες, καὶ ἐπυροβόλησεν κατὰ τοῦ ἀρχιληστοῦ.

Εἰς τὸν πυροβολισμόν αὐτὸν ἀπεκρίθη ἀμέσως ἕνας ἄλλος, διότι τὸ κίνημα τοῦ Τζούλη, ὅσον ταχύ καὶ ἂν ἦτο, τὸ ἀντελήφθη ὁ κ. Δίκ κ' ἐπρόφρασε νάντιπυροβολήσῃ.

Ἡ σφαῖρα ὁμῶς τοῦ Κατακτητοῦ δὲν ἤγγισε τὸν Τζούλην, ἐνῶ ἡ σφαῖρα τοῦ Τζούλη ἐκτύπησεν τὸν κακοῦρον κατὰστῆθα.

Ἡ σφαῖρα τοῦ Τζούλη ἐκτύπησεν τὸν κακοῦρον κατὰστῆθα...

Ὁ θάνατος τοῦ Κατακτητοῦ. Ὁ νεαρὸς Παρισίνος ἐκτύπησεν μὲ τρόμον τὸν ἐχθρόν του κατακαίμενον.

Δὲν ἠμποροῦσε ἀκόμη νὰ πιστεύσῃ τὴν νίκην του κ' ἐστὲν

τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνεῦ ἀναγοματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις: βοῦς, ὄρος, τόμος, ὄμμα, πόρος. Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Νεωτέρου Μισούλη 537. Γενία

- + * * * = Ὁρατὸν ἄνθος. * + * * = Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας. * * + * = Πόλις τῆς Κρήτης. * + * * = Πτηνόν. + * * * = Μέρος τῆς Ἐκκλησίας.

- Οἱ σταυροὶ Κράτος τῆς Εὐρώπης. Ἐστάλῃ ὑπὸ 'Ἐλένης Ἰω. Δοῦβλη 538. Κρυπτογραφικόν 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = Ἀρχαῖον Μνημεῖον, 2 3 6 9 4 = Μουσ. ὄργανον, 3 2 8 0 2 = Θυρίον, 4 9 3 0 8 9 0 = Ἀκρωτήριον, 5 1 9 4 = Μέρος τοῦ σώματος, 6 7 8 2 = Γυνὴ τῆς Γραφῆς, 7 6 6 2 4 = Κράτος, 8 1 2 6 2 8 2 = Ὁροσειρά, 9 2 4 8 4 = Καταφύγιον ἐν ἐρήμῳ, 0 7 1 7 4 8 4 = Θεά.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Παγκυκίσεως τῶν Δολλαριῶν 539. Διπλή Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν δευτέρᾳ γράμματι τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν μέγαν ποταμὸν τῆς Ἀμερικῆς, τὰ δὲ τρίτᾳ τραγικὸν ποιητὴν: 1, Τὸ Σύμπαν, 2, Μέρος τοῦ λόγου, 3, μετέωρον, 4, Ζῶον φορητὸν, 5, Πόλις τῆς Ἰαπωνίας, 6, Ἡφαίστειον, 7, Χώρα τῆς Εὐρώπης, 8, Πόλις νήσου ἑλληνικῆς.

Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Διατεθείτου Κυανολεῖκου 540. Ἐλλιπσοῦμφωνον

αἰα - ηη - οη - αια Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πηλέως 541. Γεῖφος

καὶ καὶ ρίς καὶ ον καὶ καὶ πατ

Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Πηγωμένου Ἡπειρώτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 36.

381. Ἐλαφος (ἔλα, φῶς). — 382. Λάρας, Πάρος, Φάρος Χάρος. — 383. Οὐράλια-Οὐρανία.

384. Α Π Α 385-389. Διὰ τοῦ Ν Ε Μ Ν: ροῦς, τόμος (ἢ νόμος), ἐροχή, νάρος, ὄρος. — 390. Τ Α Κ Ι Τ Ο Σ ΟΥΡΑΛΙΑ (Ὁπὸρον, κ' Ὑννος, Ἀκρίτας, κ' ἀνάδεις κ' ἀμῆλος, καμῆλα, Ἀστροῖα). — 391. Ἄλλη δόξα ἡλίου καὶ ἄλλη σελήνης. — 392. Ἐν τῇ ἐνώσει ἢ ἰσχύς (ἐν τῇ ἐν-ὤς-ῃ εἰς γ' - εἰς.)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 48ου ΦΥΛΛΟΥ (Ἴδε τὴν λίσαν εἰς τὴν σελ. 361)

ΑΘΗΝΩΝ: Γεωρ. Α. Κοκκίνας, Δημ. Ὁρ. Κατσίρης, Μ. Δημόκιος, Α. Ἠλιόπουλος, Ἐλένη Ἡλιοπούλου.

ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανίτης.

ΑΡΓΟΥΣ: Ἀγῆσ. Σε. Αἰγῶδες, Βρασ. Σε. Αἰγῶδες.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Λιαπώνης.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Τάκης Γαροῖδης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δημ. Γ. Δουβίλλας.

ΠΑΤΡΙΩΝ Πατριῶν Ναυτοπόλου.

ΣΥΡΟΥ: Σπῆρ. Ι. Κολοκοῦσης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κωνστ. Ν. Σαλονικιῶς, Γεωργ. Ν. Σφακιανός, Κωνστ. Μ. Καλλίας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ Τῶν ἐβρόντων τὴν λίσαν τὰ ὄνοματι ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν Ἀθήναις Μ. ΔΗΜΑΚΟΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Δεκεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλοῦς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20. Includes details for 'Εσωτερικὸν' and 'Ἐξωτερικὸν' rates and the publisher NIKOLAOS Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΣΥΜΕΣ ΣΤΑΝΣΕΛ ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Κινήσας ἐπιτηδείως τὸ σῶμα του, ἐπὶ-τέλους τὸ κατώρθωσε, καὶ τὸ ὄπλον ἐπέσεν εἰς τὸ χῶμα, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ ὁ ἐχθρός.

Εὐτυχῶς πού τὸ ρεβόλδερ ἦτο σποτεινόν, γαλιόμαυρον ὄλον, χωρὶς κανὲν γυαλιστερόν σημεῖον.

Εὐκολώτατα ἠμπόρσεν τώρα ὁ Τζούλης νὰ τὸ πάρῃ ἀπὸ τὴν τρύπαν, προσποιούμενος ὄλονεν ὅτι βγαίνει χῶμα.

Καὶ μόλις τὸ ἐπίασεν εἰς τὰ χεῖρα του, ἐστράφη μὲ κίνημα ταχύ, κεραυνώδες, καὶ ἐπυροβόλησεν κατὰ τοῦ ἀρχιληστοῦ.

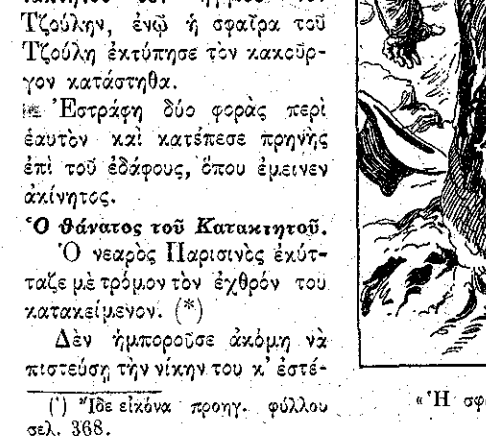
Εἰς τὸν πυροβολισμόν αὐτὸν ἀπεκρίθη ἀμέσως ἕνας ἄλλος, διότι τὸ κίνημα τοῦ Τζούλη, ὅσον ταχύ καὶ ἂν ἦτο, τὸ ἀντελήφθη ὁ κ. Δίκ κ' ἐπρόφρασε νάντιπυροβολήσῃ.

Ἡ σφαῖρα ὁμῶς τοῦ Κατακτητοῦ δὲν ἤγγισε τὸν Τζούλην, ἐνῶ ἡ σφαῖρα τοῦ Τζούλη ἐκτύπησεν τὸν κακοῦρον κατὰστῆθα.

Ἡ σφαῖρα τοῦ Τζούλη ἐκτύπησεν τὸν κακοῦρον κατὰστῆθα...

Ὁ θάνατος τοῦ Κατακτητοῦ. Ὁ νεαρὸς Παρισίνος ἐκτύπησεν μὲ τρόμον τὸν ἐχθρόν του κατακαίμενον.

Δὲν ἠμποροῦσε ἀκόμη νὰ πιστεύσῃ τὴν νίκην του κ' ἐστὲν

Ἡ σφαῖρα τοῦ Τζούλη ἐκτύπησεν τὸν κακοῦρον κατὰστῆθα... (Σελ. 373, στ. α'),

κετὸ σαστισμένος, μὴ τολμῶν οὔτε νὰ φωνάζῃ, οὔτε νὰ κάμῃ τὸ ἐλάχιστον κίνημα.

Τῷ ἐφάνετο ἀδύνατον, ἀπίστευτον, ὅτι ὁ δυνατὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὁ Κατακτητῆς τελοσπάντων, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγων ἀκρίτων σιγῶν τὸν ἐσάρκαζε, κρατῶν αὐτὸν εἰς τὴν διάθεσιν του, ἠμποροῦσε νὰ εἶνε

ἐξηπλωμένος ἐκεῖ, ἀψυχός, ἀνίκανος πλέον νὰ βλάψῃ κανένα.

Καὶ ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ κάμῃ μόνος τοῦ ὁ Τζούλης!.. Ἄ, ἔχι! ἦτο ὄνειρον, φρεναπάτη, καὶ μετ' ὀλίγον ἐξυπνῶν, θα ἐβλεπε πάλιν τὸν κ. Δίκ εἰς τὴν θέσιν του, νὰ τὸν ἀπενίξῃ μὲ στυγρὸν βλέμμα καὶ νὰ τὸν σκοπέυῃ μὲ τὸ ρεβόλδερ του.

Ἄλλ' ὄχι! δὲν εἶνε ὄνειρον! Κραυγαὶ ἰσχυραὶ, περιχαρεῖς, φιλικαὶ, κάμνουν τὸν Τζούλην νὰ συνέλθῃ, νὰ ἰδῇ ὅτι εὑρίσκειται εἰς τὴν πραγματικότητά.

— Θάρρος, Τζούλη! τοῦ φωνάζουν ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ χειμάρρου. Ἐφθάσαμε!

Ὁ Παρισίνος στρέφεται καὶ ἀναγνωρίζει τὸν λοχίαν Λαμπέρ μὲ τοὺς δέκα ἰππεῖς.

Ἐἶχαν ἀκόσμη τοὺς πυροβολισμούς καὶ μὴ δυνηθέντες νὰ ἀνισταθοῦν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ βοηθήσουν τὸν νεαρὸν Γάλλον, ἔφθαναν τρέχοντες διὰ τῆς ἀτραποῦ.

Ὅταν ἐπλησίασαν ἀρκετά, ὁ Τζούλης τοῖς ἐδειξε μὲ τὸ δάκτυλον τὸ κατακαίμενον σῶμα καὶ τοῖς εἶπεν, ὅχι χωρὶς κάποιαν - δικαίαν ἄλλως - ὑπερφηάνειαν:

— Δὲν σᾶς χρειάζομαι πιά, καλοὶ μου φίλοι! Καθὼς βλέπετε... τὰ ξεπερδέψα μονάχος μου!

Ὁ Λαμπέρ καὶ οἱ στρατιῶται ἐκτύπησαν μὲ θαυμασμιὸν τὸ πῶμα καὶ τὸν νεαρὸν ἥρωα.

— Ὄστε... τὰ καταφέρεις; ἠρώτησεν ὁ λοχίας.

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης. Ὁμολογῶ ὁμῶς, ὅτι λίγο ἔλειψε νὰ τὴν πάθω.

Καὶ κτυπῶν φιλικῶς τὸν ὄμιον τοῦ λοχία, προσέθεσεν εὐθύμως:

— Ὄστε... τὰ καταφέρεις; ἠρώτησεν ὁ λοχίας.

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης. Ὁμολογῶ ὁμῶς, ὅτι λίγο ἔλειψε νὰ τὴν πάθω.

Καὶ κτυπῶν φιλικῶς τὸν ὄμιον τοῦ λοχία, προσέθεσεν εὐθύμως:

Καὶ κτυπῶν φιλικῶς τὸν ὄμιον τοῦ λοχία, προσέθεσεν εὐθύμως:

Καὶ κτυπῶν φιλικῶς τὸν ὄμιον τοῦ λοχία, προσέθεσεν εὐθύμως: